

Samsfund, som man manglede i Repræsentationen. Derfor stillede man Andre op, men derved blev der ikke sat noget Mærke paa denne Mand. Evertimod, da man kort efter nedsatte en Kommission til at revidere det kjøbenhavnske Skolevesen, og Borgerrepræsentationen bestemte, at man skulde vælge enkelte Mænd blandt Skolens Lærere eller Inspektører for at kunne faae deres Medhjælp til denne Gjerning, blev han netop fremfor flere Andre i Kommunen valgt ind i denne Kommission. Der blev altsaa viist ham Tillid netop af de Mænd, som det ærede Medlem tror satte et Mærke paa ham eller forkastede ham, fordi han ikke var rentuet i politisk Henseende. Det Hensyn gjorde sig aldeles ikke gjældende. Jeg vil saaledes paa det Bestemteste nedlægge en Indsigelse mod den Maade, hvorpaa det ærede Medlem tror, at man søger for Kommunens Interesser i den Henseende.

Forslagsstilleren (Bajer): Den sidste ærede Taler tillod sig at bruge et Udtryk om en af mine Udtalelser, som jeg tror, at han ikke skulde have brugt. Han betegnede den som „en falsk Fremstilling.“ Jeg omtalte, hvorledes man sagde, at Kandidater til Borgerrepræsentationen bleve udpegede her i Kjøbenhavn, og jeg nævnte, hvorledes det almindelig fremstilledes. Man vil kunne have læst det Samme i Bladene, og der har jeg læst det flere Gange, men jeg maa tilstaa, at jeg troede ikke saa bogstaveligt derpaa. Men da en af det ærede Medlems egne nærmeste Venner fortalte mig det og det næsten med de selv samme Ord, som jeg har brugt her, troede jeg ikke længere at kunne tvivle derpaa. Jeg skal ikke nævne Bedkommendes Navn offentlig, men privat skal jeg gjerne nævne det til det ærede Medlem. Jeg indrømmer, at jeg maaske ikke har gjengivet hans Ord fuldstændig nøiagtigt, saaledes f. Ex. det Udtryk at spise til Middag sammen. Det kan godt være, at han ikke har brugt det Udtryk. Jeg ser iøvrigt ikke, hvad Ord det er i dette: at spise til Middag sammen, det er jo en ufskyldig Fornøielse. Det er ikke derpaa, Bægten ligger; men ogsaa af den Grund vil jeg ikke nævne min Hjemmelmands Navn offentlig. Men jeg tror, at jeg er berettiget til at tilbagegive denne Sigelse mod mig af den ærede sidste Taler, at han maatte betragte min Fremstilling som falsk. Personlig kan jeg naturligvis ikke vide, hvorledes det gaar til; men at jeg i alt Væsentligt har fremstillet det, saaledes som jeg har det fra denne troværdige Kilde, tør jeg sige. Jeg tror, at der i Ordet „falsk“ ligger en Sigelse for, at man forfæltig har forðret Sandheden, og denne Bestyldning tillader jeg mig at tilbagegive.

Formanden (Krabbe): Jeg antager, at den ærede foregaaende Taler gjerne vil borttage denne Bestyldning; den behøver ikke nødvendig at

ligge i nævnte Ord, og jeg antager heller ikke, at den ærede Taler har villet lægge den deri. Det ærede Medlem er vel enig med mig deri. (Brix: Ja, fuldstændig).

Da ikke Flere begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges med 44 Stemmer mod 8.

Ændringsforslag til Lovforslagets 2den Behandling indfaldtes til førstkommende Fredag Middag Kl. 1.

Man gif derpaa til den næste og sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forslag til Lov, hvorved Indfødsret meddeles forskjellige Udlændinge.

(Lovforslagets findes i Tillæg C. Sp. 5—12.)

Lovforslagetfattes under Forhandling.

Sviid: Der er paa Lovforslaget opført en Andrager Nr. 52, om hvem det anføres, at han i indeværende Aar indstillede sig til Afgangsexamen til Søofficersskolen, men ikke kunde admittes, fordi han ikke havde Indfødsret. Det er nu fuldstændig i sin Orden; men naar man paa det samme Lovforslag ser opført adskillige Andragere, der i en længere Aarrække have siddet i en høiere Bestilling og altsaa ikke ved Tiltrædelsen af denne Bestilling have opfyldt det Krav, man her gjør gjældende, forekommer det mig, at man, om det end ikke er Ubillighed mod Bedkommende, dog ikke har overholdt, hvad man burde overholde overfor andre Andragere. Jeg sigter herved til Nr. 55, der er Lokomotivfører, Nr. 53, der er ansat ved Fodfolkets 13de Bataillon som Hornblæser og Nr. 48, der er Postbud i Kjøbenhavn. Jeg veed ikke, om den høitærede Indenrigsminister ikke vil finde det rigtig at man herefter overholder Loven overfor alle Andragerne, hvilket jo let kunde gjenføres. Det vil ses, at der er adskillige Bestillingsmand, som ikke have opfyldt Loven ved Tiltrædelsen af deres Bestillinger. Det er derfor ønskeligt, om den høitærede Minister vilde paalægge Bedkommende, der sidde i Bestillinger og ikke have opfyldt Loven, at indgive Andragende om at faae Indfødsret, og om Ministeren da ogsaa fremtidig vilde paase, at Sagen tildeles en Bestilling, uden at han har opfyldt Paabudet om Indfødsret. Dernæst maa jeg omtale, hvad der ogsaa kom frem sidste Aar under en lignende Sags Behandling. Det viser